

Sygn. akt III UO 2/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania B. P.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 listopada 2016 r.,
zażalenia odwołującego się na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 5 lipca 2016 r., sygn. akt III UK 250/15,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 5 lipca 2016 r., III UK 250/15, odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej ubezpieczonego B.P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [x] z dnia 6 sierpnia 2015 r., III AUa [x].

Ubezpieczony osobiście złożył zażalenie (nazwane skargą) na to postanowienie, wnosząc o jego uchylenie i „o ile jest to możliwe, o polecenie ponownego przeprowadzenia analizy akt w składzie 3 sędziów”, bo „dopiero taka analiza z merytorycznym zgodnym z aktami uzasadnieniem będzie skutkowałą przyjęciem lub odmową przyjęcia skargi do rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przymus adwokacki ustanowiony w art. 87¹ k.p.c. obejmuje - co do zasady - wszelkie postępowania, które należą do właściwości Sądu Najwyższego, dotyczy także zażalenia do Sądu Najwyższego (art. 394¹ k.p.c.). Niezastosowanie się do wymogu przymusu adwokackiego i wniesienie zażalenia objętego przymusem przez stronę osobiście jest brakiem formalnym nieusuwalnym, którego nie można sanować w trybie art. 130 § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 77; z dnia 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13, LEX nr 1408689). Zażalenie wniesione osobiście przez stronę podlega zatem odrzuceniu wobec braku zdolności postulacyjnej.

Niezależnie od tego wskazać należy, że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują możliwości wniesienia jakiegokolwiek środka odwoławczego od orzeczenia Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., IV CZ 28/07, OSNC 2008 nr 2, poz. 29; z dnia 14 grudnia 2007 r., III CZ 61/07, Biul. SN 2008 nr 4, poz. 12; z dnia 15 lipca 2008 r., III UZ 3/08, LEX nr 497695; z dnia 7 października 2009 r., III UZ 3/09, LEX nr 560877; z dnia 20 stycznia 2010 r., II PZ 29/09, LEX nr 577837 i z dnia 21 września 2010 r., III PO 4/11, LEX nr 667492). Kodeks ten ustanawia jednolity system zaskarżania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych, opierający się na zasadzie dwuinstancyjności. Przeciwko prawomocnym orzeczeniom sądów drugiej instancji może być nadto skierowana do Sądu Najwyższego skarga kasacyjna (art. 398¹ § 1 k.p.c.), albo zażalenie (art. 394¹ § 1, 1¹ i 2 k.p.c.). Żaden przepis nie przewiduje natomiast możliwości zaskarżenia orzeczenia Sądu Najwyższego jakimkolwiek środkiem odwoławczym.

Z powyższych względów przedmiotowe zażalenie należało uznać za niedopuszczalne i podlegające w związku z tym odrzuceniu na podstawie art. 370 w związku z art. 398²¹ k.p.c., w związku z czym Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

